

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 7

...Đó là một đêm tháng 3 năm 1975. Đến thời điểm ấy, những thất bại liên tiếp trên các mặt trận đã báo trước sự sụp đổ không thể cứu vãn của chính quyền ngụy Sài Gòn. Với sự nhạy bén của những kẻ buôn lậu quốc tế, băng nhóm buôn ma túy có tên “Phi đội” đã quyết định đem cất giấu toàn bộ số của cải mà bọn chúng đã tích góp được qua nhiều năm hoạt động dưới sự bảo kê của một vài quan chức cỡ bự trong bộ máy chính quyền Sài Gòn. Số tài sản ấy gồm hàng trăm ngàn đô-la và hàng trăm cây vàng. Bảy Tân - tên cầm đầu băng “Phi đội” là người chọn địa điểm giấu tiền và vàng. Hắn vốn quê ở vùng này nên hiểu rõ nơi nào là an toàn cho số của cải. Đó là một hòn đảo nào đó ngoài biển mà chỉ có mình hắn biết.

Cả nhóm đi trên một chiếc xe hơi Toyota đến một vùng biển hoang sơ. Riêng Hai Phước đã được cử đi từ hôm trước để chuẩn bị xuống máy. Đến nơi, chỉ một mình Bảy Tân mang tiền và vàng lên xuống đi ra biển, còn Tư Hường, Sáu Bình và Hai Phước ngồi lại chờ đợi. Hơn bốn giờ đồng hồ sau mới thấy Bảy Tân quay trở lại với một nụ cười mỹ mãn.

Không nén được sự nóng ruột, Tư Hường hỏi:

-Tình hình thế nào, đại ca?

-Ồn rồi - Bảy Tân trả lời ngắn gọn

Ngay trong đêm ấy, cả bọn lên xe quay trở về Sài Gòn. Riêng Hai Phước được Bảy Tân cử nằm lại để nghe ngóng xem có động tĩnh gì không?

Lên xe, Tư Hường cầm lái. Hắn vừa nổ máy, vừa hỏi Bảy Tân:

-Nhưng... rủi có chuyện xảy ra, anh em ly tán thì phải làm thế nào?

Bảy Tân hiểu ẩn ý trong câu hỏi của đàn em. Hắn vỗ nhẹ vào ngực áo của mình:

-Chú mày cứ yên trí. Tất cả ở trong này rồi.

Sau câu nói đó, Bảy Tân rút từ trong túi một cuốn sổ nhỏ xíu. Hắn cẩn thận xem lại rồi bỗng trao cho Sáu Bình đang ngồi bên cạnh:

-Để phòng xa, chú Sáu giữ thêm cái này cho chắc ăn nhen.

Có thể thấy rất rõ tầm quan trọng của cuốn sổ nhỏ mà Bảy Tân trao cho Sáu Bình qua thái độ cẩn trọng của tên đầu sổ này.

Tối gần trưa, chiếc Toyota lăn bánh vào trong cổng căn nhà cũ có cây khế trồng ngoài sân của vợ chồng Thùy Linh. Ở đây đã có một bữa nhậu thịnh soạn do chủ nhà chuẩn bị sẵn. Sau khi đã tắm rửa và nghỉ ngơi đôi chút, cả bọn ngồi ăn nhậu và chính tại đây, tên cầm đầu Bảy Tân đã bị Tư Hoàng sát hại như chúng ta đã biết.

Sau khi đã bắn chết Bảy Tân và thu lại được cái hộp nhỏ này, đã hơn 10 năm trôi qua nhưng Tư Hoàng vẫn không giải mã được bí mật của nó. Đã có lúc hắn thấy không còn hy vọng gì nữa. Tia sáng cuối cùng có thể đem lại hy vọng cho hắn chính là cuốn sổ nhỏ mà Bảy Tân đã giao cho Sáu Bình. Nhưng Sáu Bình đang ở trại cải tạo và Thùy Linh - vợ anh ta cũng không còn ở căn biệt thự có cây khế phong thủy chắn trước cửa ấy nữa.

Đó là lý do khiến Thùy Linh trở thành đối tượng bị săn tìm qua nhiều năm và việc tìm thấy cô ta đã làm cho hy vọng lại nhen lên trong Tư Hoàng. Chính vì vậy, khi Thùy Linh tính vượt biên và nếu cô ta đi được thì có nghĩa là mọi hy vọng sẽ tiêu tan. Bởi vậy, Tư Hoàng và đàn em của hắn đã sử dụng tất cả những biện pháp nhằm giữ cô ta lại. Tuy nhiên, hình như Thùy Linh cũng không biết gì nhiều và điều đó đã khiến cho Tư Hoàng cảm thấy thất vọng. Và trong cuộc săn lùng này, bọn đàn em của hắn đã phải tan tác mỗi đứa một ngả. Ngay cả bản thân hắn cũng đang có nguy cơ bị sa lưới của công an.

Sau khi suy tính, Tư Hoàng quyết định sẽ trở ra đảo một lần nữa. Dù rất mỏng manh nhưng dù sao thì Thùy Linh vẫn là một sợi dây nối với quá khứ - cái quá khứ đẫm máu nhưng cũng đầy hy vọng nếu như hắn giải mã được cái bí mật có liên quan đến một khối tài sản lớn của băng nhóm do tên Bảy Tân cầm đầu đã được cất giấu ở một hòn đảo nào đó.

Chương 3

1.

Trở lại hoang đảo với những ngọn sóng triền miên xô vào bờ đá làm tung lên những bọt nước trắng xoá. Ở đây, Thùy Linh đang đi lững thững trên những mỏm đá trần trụi như một kẻ mộng du. Chiếc áo trên người cô đã bị rách bị toạc mấy miếng, để lộ bờ vai gầy guộc. Trên khuôn mặt hốc hác vẫn là đôi mắt mở to, buồn rười rượi.

Lẫn trong tiếng sóng vỗ triền miên hình như còn có cả tiếng cười khả ố của Tư Hường. Thùy Linh cảm thấy như đang nghe rất rõ tiếng nói đều đặn của hắn. Tiếng nói ấy vang vọng trên bờ biển, dội vào vách đá và được lặp lại bằng những âm thanh ngân dài ma quái:

-Nếu chúng tôi không tìm thấy những giấy tờ đó, người ta có thể coi như cô chưa từng tồn tại trên đời này!

Tiếng nói - và nhất là tiếng cười khả ố của Tư Hường làm sống dậy những hình ảnh khủng khiếp của quá khứ. Vẫn là bàn tiệc ở trong nhà cũ của vợ chồng Thùy Linh. Những tiếng súng nổ làm cho cô ta hoảng hốt chạy từ trên lầu hai xuống và đứng sững ở khúc ngoặt của cầu thang. Trước mặt cô là cảnh Bảy Tân đã chết gục xuống bàn và Tư Hường đang lục lọi trong túi áo của Bảy. Hắn lấy ra một cái hộp nhỏ, giở ra xem lướt qua bên trong với vẻ mặt hài lòng, rồi nhét cái hộp vào túi áo của mình. Rồi hòng súng ngắn trên tay Tư Hường thông thả đảo một vòng, từ chỗ Sáu Bình đang ngồi chết lặng rồi hướng lên cầu thang, nơi Thùy Linh đang đứng nhìn trần trời. Trên gương mặt của kẻ giết người đang ánh lên những tia lạnh lùng chết chóc.

Thùy Linh ôm đầu chạy ngược lên trên lầu. Cô ngã nhào xuống đi văng và nhắm mắt chờ nghe tiếng súng nổ trong một sự im lặng căng thẳng đến tức thở.

Và tiếng súng đã nổ. Nhưng không phải là tiếng súng của Tư Hường mà là tiếng pháo cấp tập của quân Giải phóng đang bắt đầu cuộc tấn công vào dinh lũy cuối cùng của ngụy quyền Sài Gòn. Những ánh chớp loé lên và mặt đất như nghiêng ngả. Tư Hường vội chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Sau đó, hắn lao ra khỏi nhà, nhảy lên chiếc ô tô, nổ máy rồi lao thẳng ra ngoài đường phố.

Có thể vợ chồng Thùy Linh đã thoát chết nhờ những tiếng pháo ấy. Nhưng họ không có nhiều thời giờ để mừng cho chuyện đó, vì ánh chớp của đạn pháo vẫn đang loé sáng mỗi lúc một dữ dội hơn. Sáu Bình chạy lên trên lầu hai. Ở đó,

Thùy Linh đang nằm ngất lịm trên đi văng. Sáu ôm ngang người vợ, chạy xuống và đẩy cửa đi ra ngoài. Trong ánh chớp của những quả đạn pháo, anh ta bế Thùy Linh trên tay và cuống cuống bước đi với khuôn mặt hoảng loạn...

***

...Những ánh chớp lại lóe lên. Nhưng không còn là ánh chớp trong hồi tưởng của Thùy Linh. Bây giờ, đó là ánh chớp của một cơn giông biển đang từ xa kéo đến.

Thoáng chốc, mặt biển bỗng trở nên tối sầm. Sóng chuyển sang màu xám dữ dội và mỗi lúc một vòng lên cao hơn. Những ngọn sóng lớn ấy ào ạt xô vào bờ đá, làm tung lên những bọt nước và chỉ trong thoáng chốc, áo quần của cô đã bị ướt sũng. Cô vội vã chạy về cái hang đá.

Một lúc sau, cơn giông tan. Mặt trời lại rực rỡ tỏa sáng. Thùy Linh chui ra khỏi hang. Cô thong thả cởi quần áo và giăng lên trên đá để phơi. Trên người cô lúc ấy chỉ còn bộ đồ lót. Trong ánh nắng rực rỡ và không khí trong veo của bầu trời sau cơn giông, cơ thể Thùy Linh như ánh lên trên nền đá xám, tạo thành một sự tương phản giữa cái dịu dàng, mềm mại và cái cộc cằn, hoang dại.

Mặc dù đang phải chịu những đầy dọa của một cuộc sống cô đơn trên đảo hoang, cơ thể Thùy Linh vẫn còn giữ được nét hấp dẫn và cân đối với lồng ngực vẫn còn đầy đặn như thời con gái và cặp đùi thẳng, làn da trắng mịn màng. Trong khi chờ quần áo ngoài khô, cô bước trên những phiến đá bằng những bước chân uyển chuyển.

Bỗng từ mô đá phía sau Thùy Linh bất ngờ nhô ra khuôn mặt của Tư Hường. Hắn vừa mới trở lại đảo và bất chợt nhìn thấy Thùy Linh mình trần trong nắng. Phải đến mấy phút, tên cướp ấy như lặng đi trước cơ thể trắng ngời của cô. Cặp mắt thường ngày lạnh lùng, tàn ác của hắn bỗng lóe lên một ngọn lửa dục vọng không giấu nổi.

Bằng linh cảm, Thùy Linh quay ngoắt lại và nhìn thấy khuôn mặt của Tư Hường ngay sau lưng mình. Cô thốt kêu lên một tiếng hoảng hốt và bất giác đưa hai tay lên che ngực.

Tư Hường vẫn không nói được lời nào. Hắn nuốt nước miếng và từ từ tiến đến gần. Thùy Linh lùi lại. Tư Hường vẫn thong thả tiến đến trong khi đôi mắt đầy ham muốn của hắn nhìn như hút vào cơ thể trắng ngần của cô. Thùy Linh vẫn ôm ngực, lùi dần cho đến khi bị một vách đá chặn sau lưng. Cô quay người

định bỏ chạy, nhưng bằng một bước nhảy lẹ làng như một con báo, Tu Hường đã tới sát bên và giữ lấy một cánh tay của cô.

Trước ánh mắt của hắn, Thùy Linh co rúm người lại vì sợ. Còn Tu Hường sau khi đã nhìn từ đầu đến chân cô hồi lâu mới từ từ buông cánh tay mà hắn đang giữ chặt và hỏi bằng một giọng từ tốn:

-Cô sợ tôi sao?

Thùy Linh không trả lời. Cô chạy vội về phía quần áo đang phơi và vội vã mặc vào. Đôi mắt cảnh giác của cô vẫn luôn luôn hướng về phía Tu Hường. Nhưng tên cướp đã bình thản trở lại. Hắn ngồi xuống một mô đá gần đó, lấy thuốc lá châm lửa. Khi Thùy Linh đã mặc xong quần áo, hắn nhắc lại câu hỏi mà không nhìn cô:

-Cô sợ tôi sao?

Thùy Linh trả lời bằng giọng buồn bã:

-Trong hoàn cảnh của tôi, ai cũng là kẻ đáng sợ.

-Cô không nghĩ là nếu tôi muốn thì cô không thể thoát được hay sao?

-Không! - Thùy Linh nói bằng giọng không tin tưởng lắm - Ông sẽ không làm như vậy đâu!

Tu Hường cười lớn. Tiếng cười của hắn vang lên nghe thật ghê rợn trên đảo vắng. Hắn gật gù và quay lại nhìn Thùy Linh bằng ánh mắt của một con mèo nhìn con chuột đang nằm trong móng vuốt của mình:

-Sao không? Tôi đâu phải gỗ đá?

Nhưng ngay sau đó, hắn đã nói tiếp bằng giọng tự tin:

-Nhưng cô cứ yên tâm. Tôi sẽ không ép buộc cô đâu!

Sau thoáng im lặng, Thùy Linh cố ý chuyển câu chuyện ra khỏi cái đề tài không mấy dễ chịu ấy:

-Thế ông có tìm thấy gì ở căn nhà đó không?

Tu Hường đã trở về với thực tại. Hắn nhăn mặt chửi đổng một câu với thái độ thất vọng chua chát:

-Thật chó má! Không có gì cả! Nhưng từ nay tôi không thể ló mặt ra ở thành phố được nữa.

-Ông nói sao? - Thùy Linh hốt hoảng.

-Cô đoán đúng đấy! - Tư Hường nói và hát hàm về phía chiếc xuồng của hắn đang bập bênh ở hõm đá - Công an đã biết. Họ đang theo dõi... Tôi cũng phải tạm lánh ra đây ít bữa giống như cô.

Thùy Linh im lặng. Mãi một lúc sau, cô mới rụt rè hỏi:

-Vậy còn tôi thì sao?

-Cô thích ngồi tù lắm sao? - Tư Hường hỏi lại.

-Tôi không biết. Nhưng có lẽ nó không thể khủng khiếp bằng cái nhà tù này.

Tư Hường nhếch mép:

-Tôi tin là nếu đi tù thật, vào trong đó cô sẽ nghĩ khác.

Thùy Linh không biết nói sao. Cô quay ra phía biển mênh mông với những ngọn sóng đang vỗ triền miên. Từ phía sau, Tư Hường nhìn như bị hút vào cái gáy trắng trẻo của cô. Hắn bỗng nói bằng giọng chột trở nên cảm động:

-Chúng ta đều bị săn đuổi, đều cô đơn. Phải biết thương lấy nhau thôi!

Thùy Linh rùng mình. Cô hoảng hốt đứng dậy và vội vã chạy ra xa. Tư Hường không đuổi theo. Hắn chỉ im lặng nhìn theo cô ta. Không, hắn không có gì phải vội vàng cả! Người đàn bà này trước sau gì cũng sẽ thuộc về tay hắn. Trong ánh mắt của tên cướp, người ta có thể đọc thấy rất rõ những ý nghĩ như vậy.

***

Thùy Linh vẫn chạy như một con thú đang bị săn đuổi. Đến cuối đảo, cô dừng lại trước một bãi đá tua tủa những mũi nhọn như một rừng chông. Sau một lát dừng lại để thở, cô bắt đầu tập tễnh đi men theo bãi đá ấy. Vừa đi, cô vừa nhìn xuống đôi bàn chân mình. Đá sắc đã làm cho đôi bàn chân trần của cô rớm máu.

Ở cuối bãi đá có một vách đá cao chắn ngang. Dưới vách đá ấy, sát mép nước có một miệng hang mở ra, bên trong tối om. Thùy Linh đã định chạy vào trong hang. Bất chợt, cô đứng sững lại. Trên khuôn mặt còn đang rùng rùng mồ hôi của cô bỗng hiện lên sự kinh hoàng tột độ: trong hang, cách chỗ cô đang đứng chỉ khoảng dăm bước chân là một bộ xương người với cái đầu lâu lăm lóc bên cạnh. Cái đầu lâu với hai hốc mắt trống rỗng và hàm răng nhe ra trông thật đáng sợ.

Thùy Linh lùi lại, đưa hai tay lên ôm mặt rồi thét lên những tiếng khủng khiếp.

Tiếng thét vang vọng trên hoang đảo khiến Tư Hường đứng phất dậy. Hắn rút khẩu súng ngắn ra cầm lăm lăm trong tay rồi lao vọt ra, chạy theo hướng mà Thùy Linh đã chạy khuất ban nãy.

Trong khi đó, Thùy Linh vẫn ôm mặt và loạng choạng lùi lại. Bỗng cô vấp phải một hòn đá và loạng choạng chỉ chút nữa là đã bị ngã ngửa nếu không có Tư Hường vừa chạy tới kịp và đỡ cô từ phía sau. Sau khi đã đỡ Thùy Linh ngồi xuống, hắn lăm lăm khẩu súng ngắn trên tay, quan sát xung quanh với vẻ mặt căng thẳng. Chỉ trong một thoáng, đôi mắt tinh tường của hắn đã nhận ra sự việc. Vẫn với khẩu súng trên tay, hắn tiến lại chỗ bộ xương và cúi xuống chăm chú quan sát. Căn cứ vào bộ quần áo rằn ri đã rách bươm, có thể thấy rằng đây là một người lính ngụy. Cách bộ xương vài mét còn có một khẩu súng AR-15 đã bắt đầu bị gỉ. Tư Hường lấy chân đá khẩu súng rồi quay lại nói với Thùy Linh:

-Một bộ xương, chỉ có vậy thôi!

Sau câu nói đó, hắn đi sâu vào trong hang để tiếp tục quan sát. Ở trong hang còn có một bộ xương thứ hai, cũng với bộ quần áo rằn ri đặc trưng. Có thể thấy rất rõ một vết đạn xuyên qua giữa trán. Tư Hường thò một ngón tay qua vết đạn ấy. Sau đó, hắn quay trở ra nơi Thùy Linh đang ngồi tựa lưng vào một tảng đá với đôi mắt thất thần, mỉm cười và nói bằng giọng thản nhiên:

-Đó là hai thằng lính của chính quyền cũ. Chắc là họ đã chết lâu lắm rồi.

Thùy Linh không trả lời nhưng sự bình tĩnh của Tư Hường đã làm cho cô cảm thấy bớt sợ. Vẫn với khẩu súng ngắn trong tay, Tư Hường lại đi vào trong hang để tiếp tục xem xét. Một lúc sau, hắn trở ra và nói với Thùy Linh bằng giọng hơi bần khoản:

-Ở trong đó có một cái hầm xây cẩn thận. Hình như đây đã từng là nơi để cất giấu cái gì đó?

Nghe hắn nói, Thùy Linh chột nhứ mày lại. Cô hỏi:

-Ông nói đây là nơi giấu hàng?

-Có lẽ vậy! - Tư Hường trả lời - Còn có cả vỏ hòm gỗ nữa.

Trong ánh mắt của Thùy Linh chột ánh lên những tia suy nghĩ căng thẳng. Tư Hường cũng nhận thấy điều đó. Hắn nhìn chăm chú vào mặt cô và hỏi:

-Cô biết chuyện gì sao?

-Nhưng không thể như thế được - Thùy Linh khẽ nói như đang tự nói với mình.

Tu Hường không hỏi gì thêm. Hấn sợ làm tan biến dòng hồi tưởng của Thùy Linh nên chỉ chăm chú nhìn cô chờ đợi.

Lát sau, Thùy Linh nói mà không nhìn Tu Hường:

-Có một câu chuyện đã xảy ra hồi đó. Chuyện ấy xảy ra vài ngày trước khi các ông đến nhà tôi ăn uống và ông bắt ông Bảy Tân.

Bữa đó, anh Sáu chồng tôi trở về nhà muộn hơn thường ngày, không biết có chuyện gì nhưng dáng vẻ rất căng thẳng và mệt mỏi...

(Còn tiếp)

Đức Dũng